

“Όλοι μ’ ἄκρα σιωπή, πρόσηλωμένοι
Μὲ λαμπερὴ ματιὰ, στὴν ὄρθια δάδα,
Στὸ πέλαο τὸ πλατὺ ποῦ θὰ συνάξει
Νά, τ’ ἅγια τῆς τιμῆς κορμιὰ σπαρμένα.
Εἶναι σιμὰ πιά ἢ σπύθα στὴ μπαρούτη,
Μὰ γοργὴ μὲ φωνὴ τῆ μπόδις’ ὁ Ἄγγλος.

Τόρ’ ἂν σὺ τὴν ἐβγένεια ἐκείνου ψάλλεις
Ποῦχε καρδιὰ γερὴ καὶ τὴν ἐβγένεια
Τ’ Ἄγγλου ποῦ ἐπῆρε τὴν καρδιὰ ὅπου πρέπει,
Σὰ δικὴ του τιμώντας τὴ θεία πράξη,
Μιὰ φωνὴ θὰ ὑψωθεῖ κ’ ἔτσι θὰ λέει:
«Χαῖρε γῆς ἀναιώνιας κλεινὸ τέκνο,
Ποῦ πράξη κι’ ἄσμα πάντα ἐκ’ εἶναι μέγα
Σὲ δέξιες τύχες πάντα καὶ σ’ ἐνάντιες,
Ποῦναι οἱ βράχοι καλοὶ τὰ ξερὰ χόρτα,
Ποῦρθα βάρβαρος κι’ ὅμως πλέον δὲν εἶμαι.

NDANTE ALIGKIERH :

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ Η ΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ.

Στὰ μάτια ἢ Δέσποινά μου Ἀγάπη τρέφει,
Ποῦ ἐξεβγενίζεται ὅ,τι ἀφτὴ κυτταί’
Ὅπου περνάει γι’ ἀφτὴ καθένas στρέφει’
Χτυπᾷ ἢ καρδιὰ του ἂν κάποιον χαιρετάει.

Ταράζεται ὄθες, σκύβει, καὶ γιὰ κάθε
Ἀτέλεια του στεγνάζει, καὶ ξοπίσω
Ἐκείνης πάει Περφάνια, Ὅργη μακριάθε’
Βοηθάτε με, κυρίες, νὰ τὴν τιμήσω.

Κάθε γλύκα καὶ μετριοφροσύνη,
Νὰ ὀμιλεῖ σ’ ὅποιο ἀκούσει τη, γεννιέται’
Μακάριος ὄθες ποῦ πρωτόειδε ἐκείνη.

Πῶς μοιάζει σὰν χαμογελᾷ, εἶναι πράμα
Ποῦ δὲ λέγεται, οὐδὲ στὸ νοῦ κρατιέται’
Τόσο εἶναι νέο κ’ ἐβγενικὸ ἀφτὴ θάμα.